

KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUND'S FORMAAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE.

b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT. . . .

c) AT FORBEDRE KVINDERS OG BØRNS KAAR, SÆRLIG AD LOVGIVNINGENS VEJ.

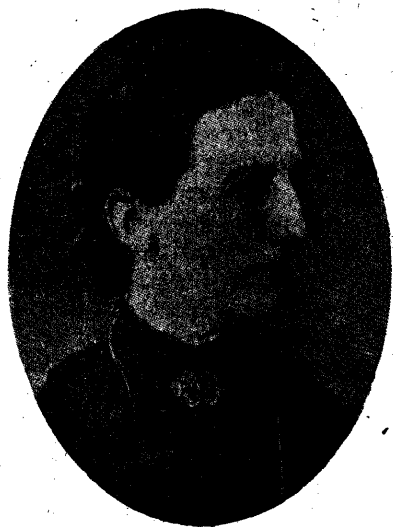
◁ ◁ ◁ ◁ ◁ ◁ UDGIVET AF DANSK KVINDESAMFUND. ▷ ▷ ▷ ▷ ▷ ▷

33. AARG.

30. JUNI 1917.

Nr. 12.

Finlands Helgen.

Mathilda Wrede.

Det var en blæsende og kold Dag i Begyndelsen af Maj. Jeg gik i mine egne Tanker langs med Aleksandersgatan i Helsingfors. Der var nok at tænke paa, et Væld af indre Oplevelser! Nu havde jeg ikke kunnet besøge Finland, siden Krigen begyndte, min Familie havde jeg ikke kunnet træffe, Brevene havde været faa og intetsigende. — — — Jeg traskede den samme Vej, som jeg plejede hver eneste Formiddag i en fjorten Dages Tid, nemlig op til Paskontoret for at forhøre, om

ikke den fornødne Tilladelse til min Hjemrejse til Danmark var kommet fra Petrograd.

Det gav pludselig et Sæt i mig. Paa Hjørnet af Senatstorvet mødte mig uventet det Syn, som jeg saa brændende havde længtes efter at se: Oppe paa Universitetet, paa Senatshuset, paa Finlands Bank — alle Vegne paa de offentlige Bygninger smældede de højrode Flag med Guldløven, Finlands nye Frihedssymbol.

Jeg havde næppe faaet Tid til at komme mig efter min Bevægelse, da jeg der borte ved et Stoppested saa en høj, slank Dame med et stærkt markeret Ansigt, klædt i graat fra Top til Taa gaa ind i en Sporvogn. Vognen gik til Sörnäs, hvor det store Fængsel ligger. Jeg standsede og fulgte med Blikket den slanke Skikkelses bestemte Bevægelser inde bag Ruden. Der var ingen Mulighed for, at jeg havde taget Fejl, hende vilde jeg have kendt blandt Tusind Kvinder, skønt jeg ikke ved, om jeg nogensinde har set hende. Det var Mathilda Wrede.

Jeg havde tænkt saa meget paa hende, fordi vi i min Familie kender hende godt, havde talt saa meget om hende netop i

disse Dage og glædet os med hende. Hun havde lige interviewet en Slægtning af mig, som netop var vendt hjem fra sin Forvisning til Sibirien, for af ham at høre lidt om Fangernes Forhold, og da havde hun selv fortalt om sine mærkværdige Oplevelser efter Revolutionen.

Mathilda Wrede er Finlands Helgen. Hun har intet af Barmhertighedssøsterens blide Ynde i sin Optræden, intet af Asketens forsagende Skær over sit Væsen, intet af Helgenens Glorie omkring sin Isse. Hun er frisk og frejdig, finder paa tusind Udveje, fortæller under munter Latter om sine Myndlings Særheder, er humoristisk og morsom; der er ingen mere asketisk end hun, men det er ikke af Fromhed eller for sin egen Sjæls Frelse, det er kun for at spare saa meget som muligt sammen til alle dem, som rundt om i Fængslerne har Bud efter hende.

I fire lange Aar har det været hende forbudt at komme til Fangerne — hun, som tidligere i mange Aar kom ind og gik ud gennem de for andre lukkede Døre, hun, som var ventet af Beboerne i de ensomme Celler som en Lysets Engel, der ene bragte